

Værst gik det i slige Tilfælde ud over Latinskolen's Dreng, „Studenterfrøene“, som var i afgjort Mindretal. Peter Andreas' højeste Unaade ramte derfor den af dem, der tilføjede Standen et saadant Nederlag.

Selv styrede han med overlegen Sikkerhed sin nye, flotte, rødmalede Langslæde, „Blodørnen“ kaldet, den han udendvidere havde taget paa Kredit hos en af Byens Hjulmænd, og som han om Dagen holdt skjult i en af Tømmergaardene. Let og lydløst næsten fløj den gennem Luften paa sine engelske Rundjern, mens han i eetvæk brølte: „Varsko!“ Hans runde Kinder glødede; hans Øjne var stive af triumferende Iver og Kappelyst. Under tiden rejste han sig midt under Farten op paa Mederne, svang sin Pigstav over Hovedet som en Kriger en Lanse og raabte: Hej-Hallo-Ho! Hans sydende Livsmod, al den viltre, ærelystne Ungdomskraft, han maatte skjule og nedkue i Hjemmet og paa Skolen, brød i saadanne Øjeblikke frem hos ham i et Overmod, der gjorde ham en Smule latterlig selv for hans bedste Venner mellem Kammeraterne.

Pludselig hørtes et højt, varskoende Raab nede fra Foden af Bakken. I samme Nu styrede alle Slædefarerne ud til Vejkanten og lod sig vælte ned i de dybe Grøfter paa begge Sider. Ogsaa de, der var paa Vej opefter, forputtede sig i Hast bag Sne-driver og Buske, mens alene Pigebørnene blev staaende oprejst og nøjedes med at stikke Hovederne sammen og fnise.

Nede ved Indkørselen til Byen var Vægteren kommen tilsyne. I sin lange Kavaj, med Blikskiltet skinnende paa Brystet som en Stjerne, stod han der i Maanelyset for Enden af det mørke Stræde.